

[Marianne Jelved]

bejdsløshedsdagpenge fremover i højere grad skal bæres af parterne selv?

Endvidere har det været sagt, at de enkelte a-kasser med særlig stor ledighedsrisiko kommer til at betale det hele selv.

Den model behøver man nu altså ikke at vente. Vi forudsætter, at man fra arbejdsmarkedets parters side selvfølgelig kan lave en solidarisk ordning, hvor der er en sammenhæng mellem kasserne, en udligningsordning f.eks. Men ikke engang det vigtige område nåede man at drøfte, endsigse forhandle.

Og så pensioner. Opsparingen skal øges, siger vi alle sammen, også den private. I den økonomiske reform er det forudsætningen for det hele, at der indføres arbejdsmarkedspension for alle. Det skal forhandles ved overenskomstforhandlingerne i 1991.

Så langt tror jeg også der er enighed, men hvor har det dog føjet med mange ord. Jeg skal undlade at citere fra diverse aviser og papirer i denne omgang, men nøjes med nogle ganske få citater for at illustrere problematikken. Og jeg bruger selvfølgelig det grundlag, som bl.a. mit parti forhandler på baggrund af, Økonomisk Reform, side 1:

»Det vil sætte konkurrenceevnen under pres i de kommende år, at stigningen i lønomkostningerne skal holdes nede, samtidig med at arbejdsmarkedets parter skal udrede sociale bidrag til finansiering af uddannelser og dagpenge m.v., og det forudsættes, at parterne aftaler pensionsordninger.«

I Økonomisk Reform, side 2, står der:

»Det forudsættes, at bidragene til sociale ordninger fra næste overenskomstperiode øger lønomkostningerne med 1-1½ pct. om året. Herved ydes der et afgørende bidrag til finansiering af en større uddannelsesindsats på arbejdsmarkedet. Der bliver mulighed for udbredelse af arbejdsmarkedspensioner, og der kan gennemføres en finansieringsreform af dagpengesystemet.«

Dette skal ses i hele reformens sammenhæng og dermed også en reduktion af indkomstskatterne. Og der har været to problemer. Pensionsopsparingen skal være en integreret del af lønfastsættelsen. Det er faktisk temmelig vigtigt, og derfor skal pensionerne aftales i forbindelse med overenskomsterne i 1991. Derfor har regeringen – og nu citerer jeg fra statsministerens redegørelse af 2. november 1989: »... klart til-

kendegivet, at den ikke kan medvirke til, at arbejdsmarkedet ved lovgivning pålægges at indbetale obligatoriske pensionsbidrag til nye pensionskasser, men regeringen er parat til at finde løsninger, som tilskynder til, at den form for arbejdsmarkedspensioner, som vi allerede kender på en tredjedel af arbejdsmarkedet, efterhånden udbredes til hele arbejdsmarkedet.«

Det andet problem har været spørgsmålet om frivilligheden med hensyn til, hvor pensionsopsparingen skal finde sted. Hr. Nyrup Rasmussen har til Information sagt: »Vi respekterer altid indgåede aftaler på arbejdsmarkedet, så hvis nogle fagforeninger bliver enige med deres modstående arbejdsgiverpartnere, om, at de pålagte sociale bidrag til pension i stedet skal anbringes i en bank, kan og vil ingen blande sig i det.«

Vi er i Det Radikale Venstre faktisk meget enige i de ting, jeg har citeret her, og hvem i alverden kan pludselig have noget imod, at to tredjedele af arbejdsmarkedet, der ikke har pensionsordninger, skal have det ved næste overenskomstforhandling?

Vi skal have løst disse problemer, og vi må finde en anden form for forhandlinger, som statsministeren sagde det den 2. november i sin redegørelse, og langt de fleste mennesker i dette land ved, at disse problemer skal løses i et bredt samarbejde, dvs. mellem regeringen, Socialdemokratiet, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti. Det kræver vilje, det kræver mod, og jeg tror også, det kræver pres og forventninger uden for Christiansborg.

Det er lidt flovt, og det er lidt uforklarligt og uforståeligt for mange mennesker, at der skal være så megen uro om så vigtige spørgsmål, og når jeg har lyttet til debatten i dag, så tvivler jeg på, at ret mange er blevet ret meget klogere. Det er faktisk temmelig indviklet, det meste af det, der bliver sagt.

Regeringen er kommet Socialdemokratiet i møde. Nu siger Socialdemokratiets forretningsudvalg, at Socialdemokratiet gerne vil forhandle igen – vel at mærke hvis regeringen trækker sit ultimative krav tilbage, som det hedder.

Statsministeren har sagt det, og jeg vil gentage det: Der er ikke noget ultimativt krav at trække tilbage. Der er givet et tilbud, og det kan der fortsat forhandles om, og vi må selvfølgelig overveje, under hvilken form de afbrudte forhandlinger kan genoptages.